

Sygn. akt **XXVIII C 2796/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXVIII Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Edyta Sornat-Unisk

Protokolant: Nicole Podgórna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2021 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **P. U.**

przeciwko (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

o ustalenie i zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda P. U. na rzecz pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. koszty procesu w całości pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.
3. nakazuje pobrać od powoda P. U. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 659,60 zł (sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych oraz sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania

Sygn. akt XXVIII C 2796/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2016 roku powód P. U. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 600.668,85 złotych tytułem zwrotu nienależnie pobranych kwot w ramach zawartej między stronami Umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto, powód wniósł o ustalenie treści stosunku prawnego łączącego strony na przyszłość, w związku ze zmianą salda kredytu spowodowaną zwrotem bezprawnie pobranych kwot. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. (pozew k. 2-15).

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 czerwca 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. (odpowiedź na pozew k. 84-93).

W piśmie z dnia 27 stycznia 2020 roku pozwany zakwestionował status powoda jako konsumenta. Pozwany wyjaśnił, iż załączony dokument zaświadczenia z CEiDG wskazuje, że powód od 2005 roku prowadzi działalność gospodarczą obejmującą m. in. obrót nieruchomościami, a także ich wynajem (pismo pozwanego k. 493-494).

Pismem z dnia 28 grudnia 2020 r. powód zgłosił żądania ewentualne (pismo k 585 akt) .

W odpowiedzi na powyższe pozwany wniósł o oddalenie żądań ewentualnych (pismo k 591 akt)

Pismem z dnia 18 czerwca 2021 powód dokonał modyfikacji powództwa (pismo k 680 akt)

Pismem z dnia 11 sierpnia 20201 (k 701 akt) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (psom k 701 akt)

SĄD OKRĘGOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY

W toku zawierania umowy kredytowej powód podpisał oświadczenie o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej. Powód wskazał, iż zapoznał się z pojęciem ryzyka walutowego i ryzyka stopy procentowej. Powód oświadczył także, że zapoznał się z modelowymi symulacjami wariantów spłat kredytu dla różnych poziomów kursów walut i/lub stopy procentowej (założenia: kredyt w kwocie 200.000 PLN, denominowany do CHF, 1 CHF=2,5 PLN, udzielony na 30 lat, spłacany w ratach równych). W oświadczeniu wskazano ponadto, iż możliwe są odchylenia stosowanego przez (...) Bank S.A. kursu kupna i sprzedaży o, odpowiednio, do 5 % od kursu rynkowego wymiany walut. Powód oświadczył również, iż przedstawiono mu w pierwszej kolejności ofertę kredytu w złotych polskich. Oświadczenia o ponoszeniu ryzyka walutowego i/lub zmiennej stopy procentowej, powód podpisywał również zawierając aneksy do umowy (oświadczenie o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej k. 105v-106, oświadczenie o ryzyku stopy procentowej k. 103v, oświadczenie o ponoszeniu ryzyka walutowego i/lub zmiennej stopy procentowej k. 107).

Powód P. U. ukończył studia w zakresie marketingu i zarządzania. Powód od 2005 roku prowadził działalność obejmującą m. in. obrót nieruchomościami, a także ich wynajem. Wskazać przy tym należy, iż w 2009 roku powód wykupił polisę ubezpieczeniową, obejmującą także nieruchomość, na finansowanie której zostały przeznaczone środki z zawartej między stronami umowy kredytu. W polisie zostało wskazane, iż zakres ubezpieczenia obejmuje m. in. ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wynajmu przedmiotowego mieszkania (zaświadczenie z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP k. 497, polisa ubezpieczeniowa k. 506).

W dniu 16 października 2007 r. powód oraz (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) zawarli umowę kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF. Na jej podstawie bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 2.300.000,00 złotych indeksowanego kursem CHF na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie. Kredyt miał zostać przeznaczony na refinansowanie kredytu mieszkaniowego, w wysokości 1.333.492,00 złotych na rachunek banku-wierzyciela kredytobiorcy oraz na cel dowolny, w wysokości 966.508,00 złotych (§ 1 ust. 1 i 2). Okres kredytowania miał wynosić 600 miesięcy (§ 1 ust. 3 umowy).

W myśl § 4 ust. 2 umowy, spłata wszelkich zobowiązań miała być dokonywana w złotych na rachunek kredytu.

Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy kredyt oprocentowany został według zmiennej stopy procentowej, która na dzień sporządzenia umowy wynosiła 6,52 % w stosunku rocznym. Zmienna stopa procentowa składała się z sumy obowiązującej stawki referencyjnej 3M LIBOR dla CHF oraz stałej marży banku w wysokości 3,81 %.

Umowa została zawarta za pomocą wzorców umownych stosowanych przez Bank udzielający kredytu.

W § 7 umowy wskazano, iż zabezpieczenie umowy kredytu będzie stanowić między innymi hipoteka kaucyjna do kwoty 3.910.000,00 złotych ustanowiona na rzecz banku na pierwszym miejscu w księdze wieczystej nieruchomości wskazanej w umowie kredytu (umowa kredytu hipotecznego k. 109v-113).

Częścią integralną umowy był Regulamin kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...). W myśl § 2, przez pojęcie (...) należało rozumieć tabelę kursów kupna/sprzedaży walut (...) Banku S.A. obowiązującą o godz. 9.30 w dniu, w którym następuje operacja.

Zgodnie z § 11 ust. 7 Regulaminu, uruchomienie kredytu (lub jego transzy) denominowanego do waluty obcej miało nastąpić w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu uruchomionej kwoty w dniu wypłaty na walutę wskazaną w umowie kredytu wg kursu kupna danej waluty ustalonego przez bank w aktualnej Tabeli Kursów.

Na podstawie § 12 ust. 7, w przypadku kredytu denominowanego kursem waluty obcej harmonogram spłat kredytu jest wyrażony w walucie kredytu. Kwota raty spłaty obliczana miała być według kursu sprzedaży dewiz, obowiązującego w banku na podstawie obowiązującej w banku (...) z dnia spłaty (Regulamin k. 124-128).

W dniu 30 stycznia 2009 roku pomiędzy stronami został zawarty aneks nr 1 do umowy kredytu hipotecznego, na mocy którego kredytobiorca w okresie kolejnych 24 miesięcy począwszy od dnia 9 lutego 2009 roku zobowiązał się do comiesięcznych spłat rat kredytu wynikających z aktualnego harmonogramu spłat, w kwocie w złotych polskich odpowiadającej iloczynowi raty kredytu wyrażonej w CHF i kursu sprzedaży CHF obowiązującego w (...) Bank S.A. w dniu zapadalności raty, jednakże w kwocie nie wyższe niż 8.303,00 PLN. Różnica miała być pokrywana przez bank. W dniu 30 kwietnia 2009 roku strony zawarły aneks nr 2, na podstawie którego moc stracił aneks nr 1. Na jego podstawie bank wyraził zgodę na odroczenie płatności rat odsetkowych.

Na mocy aneksu z dnia 12 listopada 2009 roku, strony oświadczyły, iż zmieniają rodzaj kredytu z indeksowanego do waluty CHF na kredyt walutowy w walucie CHF. Wyliczenie należnej raty miało następować przy zastosowaniu średniego kursu NBP z godziny 12:00 z dnia wymagalności raty. Kolejny aneks został zawarty w dniu 30 maja 2014 roku, na mocy którego na czas określony zmienione zostały zasady spłaty kredytu. Zasady spłaty kredytu zostały również zmienione na mocy aneksu nr 3 z dnia 8 lutego 2012 roku. Aneksy zostały zawarte również w dniu 9 maja 2012 roku (aneks nr 1 k. 116, aneks nr 2 k. 117-118, aneks k. 113v-115, aneks k. 130-131, aneks nr 3 k. 134-135, aneks k. 136, aneks k. 137).

Od daty zawarcia umów kurs CHF znacznie wzrósł – okresowo do 4,5 PLN (na datę zamknięcia rozprawy kurs wyniósł ok. 4,27 PLN), co spowodowało wzrost rat i salda zadłużenia (okoliczności znane z urzędu).

(...) Bank jest następcą prawnym (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) (okoliczność bezsporna).

W piśmie z dnia 23 lipca 2015 roku powód, za pośrednictwem pełnomocnika, przedstawił pozwanemu zastrzeżenia odnoszące się do niedozwolonych klauzul umownych zawartych w umowie kredytu. W odpowiedzi, bank wyraził zgodę na odstąpienie od umownego uprawnienia do pobierania podwyższonej o 2,25 p.p. marży w trakcie trwania aneksu nr 2 (pismo powoda k. 61, pismo pozwanego k. 64).

Powód w pozwie wskazał adres zamieszkania w K. (pozew)

Kredyt refinansowany niniejszym kredytem dotyczył nieruchomości położonej w W. przy ul (...) o powierzchni (...) m² (zeznania powoda rozprawa 15 listopada 2021 -k 739 akt ,odpis z kw k 734 akt) .

Powyzszy lokal powód wynajmował, a czasami w nim mieszkał (zeznania powoda zeznania powoda rozprawa 15 listopada 2021 - k 739 akt).

Powód prowadzi działalność gospodarczą. Jako miejsce wykonywania działalności został wskazany adres przedmiotowej nieruchomości i adres zamieszkania powoda w K.. Nip powoda to- (...), regon (...) (wydruk działalności gospodarczej k 497 akt oraz 738 akt) .

Jednym z rodzajów działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda jest wynajem nieruchomości (wydruk działalności gospodarczej k 497 akt oraz k 738 akt) .

Większość okoliczności sprawy niniejszej wynikała z niekwestionowanych dokumentów prywatnych, które zostały przedstawione w należycie uwierzytelnionych kserokopiach. W szczególności treść umów i oświadczeń oraz wysokość dokonanych wpłat wynikała z zaświadczeń wystawionych przez pozwany bank.

Zeznania świadka A. S. nie miały większego znaczenia dla sprawy. Wobec upływu czasu istotniejsze okazały się dowody z dokumentów. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2, 3 i 5 Sąd pominął wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu

z przesłuchania świadków: E. U. oraz M. U. jako nieistotny dla sprawy, gdyż okoliczności na które mieliby być przesłuchiwanymi świadkowie wynikały z dokumentów.

Zeznania świadka P. S. w ocenie Sądu nie mogły zawierać okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Świadek S. nie był obecny przy zawarciu umowy z powodem. Kwestia faktycznego sposobu ustalania tabeli kursów wobec umownej możliwości kształtowania tego kursu nie miała znaczenia, zaś finansowania kredytów indeksowanych przez bank nie stanowi przedmiotu postępowania.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w których twierdzi, że w dacie składania pozwu nie mieszkał w K., skoro taka infoprost wynikała z treści pozwu W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę jego zeznaniom .

Nieprzydatna okazała się opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości (jak również opinie uzupełniające sporządzone przez biegłego). Wobec niemożności stwierdzenia abuzywności zakwestionowanych klauzul, obliczenia dotyczące wysokości ewentualnych nadpłat stały się zbędne dla rozstrzygnięcia.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powództwo okazało się nieuzasadnione. W ocenie Sądu nie można mówić o nieważności zakwestionowanej umowy ze względu na sprzeczność z ustawą. **Powód nie może w sprawie niniejszej zostać uznany za konsumenta, co wyklucza zastosowanie wobec niego przepisów o ochronie konsumentów.**

Powód powoływał się na nieważność zawartej przez strony umowy kredytu. Sąd ma obowiązek zbadać te kwestię także z urzędu. Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowy wskazywały m.in. kwotę i walutę kredytu, wysokość odsetek i terminy spłaty. Zgodnie z art. 384§ 1 kc jej częścią był również regulamin. W myśl jego postanowień kredyt był indeksowany, co oznaczało zastosowanie oprocentowania opartego o inną stopę referencyjną niż przewidziana dla złotego - z koniecznością przeliczenia kwoty kredytu na CHF – co zostało zaznaczone już na wstępie umowy przy określeniu waluty. Przy wypłacie kredyt miał zostać przeliczony po kursie kupna zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w banku. Po obliczeniu wysokości rat kapitałowo-odsetkowych każda z nich miała być spłacana w złotych po ponownym przeliczeniu według kursu sprzedaży z dnia wymagalności raty określonego w tabeli kursów banku.

Zdaniem Sądu rozważana tu umowa nie sprzeciwia się powołanemu przepisowi art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, zgodnie z którym kredytobiorca zobowiązuje się do zwrotu wykorzystanego kredytu. Powód podnosił, że niedopuszczalne jest żądanie przez bank zapłaty innej (wyższej) kwoty niż ta, na jaką kredyt został udzielony. Takie stanowisko może zostać uznane za trafne w przypadku umów zawieranych w walucie polskiej – choć oznacza ono wyłączenie jakiejkolwiek formy waloryzacji kapitału kredytu. Tymczasem umowa kredytowa w sprawie niniejszej poprzez indeksację odnosi wysokość spłacanej kwoty do kursu franka szwajcarskiego (CHF). Taka umowa jest ekonomicznym odpowiednikiem kredytu w walucie obcej – przeliczenie pozwala na wyrażenie wiarygodności wynikającej z umowy kredytowej w walucie obcej, a tym samym pozwala na udzielenie kredytu oprocentowanego stopami właściwymi dla tej waluty (co może być korzystne dla kredytobiorcy). Podobnie jak w przypadku kredytu udzielonego i wypłaconego w CHF kredyt indeksowany uzależnia wysokość spłaty w walucie polskiej od kursu CHF, co oznacza, że w określonej sytuacji rynkowej bank może tytułem spłaty kapitału kredytu uzyskać wyższą lub niższą kwotę (w PLN) niż wypłacona kredytobiorcy.

Umowy kredytowe tego rodzaju nie były sprzeczne z obowiązującym do stycznia 2009 r. brzmieniem art. 358 § 1 kc. W tym okresie obowiązywał już art. 358 (1) § 2 kc zezwalający na określenie wysokości świadczenia pieniężnego przez odwołanie do innego niż pieniądź miernika wartości. Możliwą postacią dopuszczalnej waloryzacji świadczeń stron było odwołanie się do wartości pieniądza obcego, zaś banki posiadały ogólne zezwolenie dewizowe na zawieranie umów skutkujących powstawaniem zobowiązań wycenianych w walutach

obcych. Wypada zauważyć w tym miejscu, że indeksacja w rozumieniu umowy stron nie służy jedynie (czy może raczej: w ogóle) waloryzacji na przyszłość wysokości świadczenia. Celem umowy w takiej postaci jest raczej uzyskanie przez kredytobiorcę kredytu na lepszych warunkach niż w złotówkach (poprzez niższe oprocentowanie), zaś banku – zwiększenie liczby klientów (a tym samym przychodu) poprzez zaoferowanie bardziej konkurencyjnego produktu. Naliczanie odsetek według korzystniejszej stopy procentowej (dzięki finansowaniu kredytu we frankach) było możliwe (z punktu widzenia banku) jedynie w przypadku przeliczenia wierzytelności kredytu na franki. Taki rodzaj waloryzacji poprzez podwójne przeliczenie na CHF i PLN odbiega od tradycyjnego modelu – stosowanego przez lata również w P. – w którym wierzytelność przy zawarciu umowy wyrażana jest od razu w walucie obcej i spłacana według kursu aktualnego na datę wymagalności poszczególnych rat. Nie oznacza to jednak, że taki sposób waloryzacji jest przez to sprzeczny z ustawą.

Pogląd o dopuszczalności umowy kredytu indeksowanego przed rokiem 2011 (kiedy w ustawie Prawo bankowe określono jej postanowienia) należy uznać za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok SN z 27 lutego 2019 r. w sprawie II CSK 19/18 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo). Last but not least należy wskazać, że ustawodawca w aktach prawnych wydanych po dacie zawarcia umowy dwukrotnie regulował obowiązki i uprawnienia wiążące się z umowami kredytu indeksowanego i denominowanego (ustawa z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., nr 165, poz. 984) oraz ustawa z 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz.U. z 2017 r., poz. 819)) Zdaniem Sądu jest to ostateczny argument przemawiający za brakiem wynikającej z art. 69 Prawa bankowego w zw. z art. 58 § 1kc nieważności umów tego rodzaju: żaden ustawodawca nie wprowadzałby regulacji dotyczących umów uznawanych przez siebie za nieważne. A przecież konstrukcja kredytu indeksowanego zawarta w ustawie i w umowie powoda jest identyczna.

W przypadku umowy kredytu zawartych przez powoda **nie sposób jest również uznać umowy za nieważną ze względu na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego** (art. 58 § 2 kc). Powód nie powołał się na konkretne zasady, zaś uznanie umowy za nieważną może nastąpić w wypadkach wyjątkowych, posiadających mocne uzasadnienie aksjologiczne (por. wyrok SN z 28 stycznia 2016 r. w sprawie I CSK 16/15). W takim wyjątkowym stanie faktycznym zapadł prawomocny wyrok tutejszego Sądu z dnia 4 października 2017 r. w sprawie XXIV C 1094/14. Umowa została uznana za nieważną ze względu na naruszenie zasad współżycia społecznego na etapie poprzedzającym zawarcie umowy. Bank pozwany w tamtej sprawie wykroczył przeciwko obowiązkowi informacyjnemu i wskazał krótkoterminowy kredyt walutowy jako najlepszy sposób sfinansowania potrzeb kredytobiorców, przy czym zapewnienie to okazało się zdecydowanie odbiegać od rzeczywistości ekonomicznej, nawet w porównaniu z kredytami złotowymi tego samego banku.

Zdaniem Sądu rozważane w sprawie niniejszej umowy kredytu indeksowanego do CHF nie sprzeciwiają się zasadom współżycia społecznego. Umowy tego rodzaju wiążą się ze znacznym ryzykiem dla kredytobiorców, ale na poziomie porównywalnym z niewątpliwie dopuszczonym przez prawo kredytem walutowym, wypłacanym i spłacanym w CHF. Powód nie znajdował się w nietypowej sytuacji, w szczególności nie działał w warunkach konieczności finansowej. Również właściwości osobiste powoda nie wskazują na wykorzystanie wyjątkowej przewagi banku: powód nie wskazywał na wyjątkowe utrudnienia w rozumieniu umowy kredytowej i jej warunków ekonomicznych.

Zgodnie z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Przesłanką udzielenia powodowi ochrony prawnej wynikającej z art. 385¹ jest właśnie status konsumenta.

Pozwany niewątpliwie prowadzi działalność gospodarczą w zakresie czynności bankowych, obejmującą m.in. udzielanie kredytów.

Powód P. U. ukończył studia w zakresie (...). **Powód od 2005 roku prowadził działalność obejmującą m. in. (...)**. Wskazać przy tym należy, iż w 2009 roku powód wykupił polisę ubezpieczeniową, obejmującą także nieruchomości, na finansowanie której zostały przeznaczone środki z zawartej między stronami umowy

kredytu. **W polisie zostało wskazane, iż zakres ubezpieczenia obejmuje m. in. ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wynajmu przedmiotowego mieszkania.**

Powód sam przyznał, że wynajmował mieszkanie, którego dotyczył kredyt. Jego zeznania są o tyle wiarygodne, że najpierw powód mieszkał w K., a obecnie mieszka ze swoją partnerką. Mieszkanie zaś z uwagi na swoją wielkość ((...) m kwadratowych) i bardzo dobre położenie (W.) niewątpliwie nie stało pusta, chociażby z uwagi na konieczność uregulowania wysokiego czynszu.

Ponadto powód jako jeden z adresów prowadzenia swojej działalności gospodarczej, wskazał właśnie w CEiDG w/w lokal. Jednym zaś z rodzajów jego działalności był obrót nieruchomościami i ich wynajem.

W konsekwencji, należy uznać, iż powód – zawierając z pozwanym przedmiotową umowę kredytu – działał w charakterze przedsiębiorcy, nie zaś w charakterze konsumenta. Powód nie wykazał, jakoby finansowana ze środków pochodzących z kredytu nieruchomość była przez niego wykorzystywana na cele niezwiązane z prowadzoną działalnością gospodarczą, w szczególności by służyła ona zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych powoda. Przeciwnie – dowody przedstawione przez pozwanego świadczą o tym, iż finansowana nieruchomość miała być wykorzystywana i była wykorzystywana przez powoda w celach gospodarczych. Powyższe przemawia za nieskutecznością ochrony powoda jako konsumenta.

Powód nie jest konsumentem, a więc do treści umowy zawartej przez niego z bankiem nie będzie można zastosować sankcji z art. 385 (1) § 1 kc.

Skoro umowa była ważna względem powoda, to spełnione na jej podstawie świadczenia są świadczeniami należnymi. To zaś musi prowadzić do oddalenia powództwa, dotyczącego zarówno żądań głównych jak i ewentualnych.

Wbrew twierdzeniom pozwu Sąd uznał, iż powód zawierając sporną umowę kredytu nie był konsumentem, co wyklucza stwierdzenie wobec niego abuzywności poszczególnych postanowień. Ponadto Sąd nie dostrzegł podstaw do nieważności, które należałoby uwzględnić z urzędu, w szczególności sprzeczności z ustawą.

W konsekwencji należało uznać, że świadczenie w postaci rat kredytu i składek ubezpieczeniowych spełnione przez powoda miało swoją podstawę prawną wynikającą z ważnej i skutecznej umowy. Tym samym nie powstało po jego stronie roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia. W tej sytuacji powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc obciążając przegrywającego powoda kosztami niniejszego postępowania w całości. Sąd jednocześnie działając na zasadzie art. 108 k.p.c. nakazał szczegółowe wyliczenie wysokości kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Sąd nakazał pobrać od powoda P. U. (strony przegrywającej sprawę), na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 659,60 zł (sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych oraz sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania na zasadzie art. 83 ust 2 w zw z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. 2005 Nr 167 poz. 1398 z póź zm.).

Biorąc te wszystkie względy pod uwagę, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

5 grudnia 20201 r.